

[Morten Lange.]

radikalt afviger fra det grundlag, som ministeren har haft, måtte der være en eller anden meget skarpsindig motivering fra ministerens side. For regeringens motivering finder man i bemærkningerne til lovforslaget, hvor den optager sådan alt i alt ca. en halv spalte, og det er noget af det tomeste, man kan læse. Den synes at dække over det, hr. K. B. Andersen så rigtigt antydede eller i hvert fald antydede — jeg kan jo ikke garantere for, at det er rigtigt, men det lyder til det — at den eneste årsag til, at vi får dette forslag i denne form, er, at regeringen ikke har kunnet blive enig om andet. Og hvis det skal være typisk for regeringen, at hver gang man ikke kan blive enig om noget, der i virkeligheden er brandnødvendigt, så henlægger man det, ja, så får vi jo et dejligt liv i Danmark under en sådan henlæggelsesregering.

Men jeg skal komme med nogle enkelte bemærkninger, som skal motivere, hvorfor jeg mener, at lovforslaget ikke kan stå, som det står, og hvorfor jeg håber, det bliver væsentlig ændret, inden det bliver vedtaget. For det første kan man hele vejen igennem se, at planlægningen af de tre universiteter, som forslaget går på, kan ikke udføres, uden at de øvrige planer ligger klare og vedtagne; det gælder naturligvis ikke mindst for Københavns universitet. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at når Københavns universitets dispositionsplanudvalg ikke har så forfærdelig nemt ved at komme til en klar afgørelse, er det ikke blot, fordi det er svært, men også fordi den plan, man skal knytte an til, ikke er en vedtagen plan, som man har at rette sig efter, men kun en planskitse, som man stadig væk kan, om jeg så må sige, regne med måske engang bliver vedtaget. Planerne for Københavns universitet — og de er væsentlige for lovens fornuftige gennemførelse — kan ikke med fornuft udarbejdes, uden at loven indeholder en tilføjelse om den fremtidige udvikling af universitetscentre i Danmark, og derfor bliver det en nødvendighed, for at der kan være mening i denne lov. Det samme gælder for øvrigt Århus universitet og især Odense universitet, hvor man jo dog skal vide: hvordan skal det universitet bygges op, hvilke fakulteter skal man især lægge vægt på, noget, man ikke kan, førend vi har

klarhed over, hvad det næste skridt i rækken skal være.

Det gælder i øvrigt også en anden faktor, det gælder de øvrige højere læreanstalter, som jo indgik i planskitzen, indgik i spørgsmålet om de nye universitetscentre og deres udbygning. Dem har man jo fuldstændig glemt, de er ikke nævnt med et ord i denne lov. Der er med andre ord slet ikke noget lovmæssigt sigte for, hvad man har tænkt sig, at gøre på det område. Man har med omhu, med stor omhu og med held fået en hvilken som helst planlægning væk fra denne lovgivning og endda gjort, at selv det, der er blevet tilbage, bliver næsten umuligt at administrere. Jeg tror, vi må gøre os klart, at hvis vi kun skal køre efter de rammer, der her er givet, vil vi stå over for helt uløselige situationer for universiteterne, og det hjælper ingenting, at en række af de medlemmer, der har udtalt sig om loven, så prøver på at forklare, at der er sikkert nogle meget væsentlige muligheder for, at det alt sammen kan gøres nemmere ved, at man kan skære studietiderne ned, og man kan udnytte lokalerne bedre og alt det dér. Og så citerer man oven i købet et tidligere æret medlem, som kom med nogle bemærkninger, som dengang ikke var særlig relevante. Der er i dag på Københavns universitet og på vores universiteter i det hele taget en flid og arbejdsomhed med at lave studieplaner, der skal være effektive, så det snart er ved at være en dille. Det er en fornuftig dille, gud bevares, det skal jeg indrømme, men det er i hvert fald noget, der i den grad optager universiteterne.

Men jeg vil blot tilføje én ting: jeg tror ikke på den tanke om, at så bliver det alt sammen meget kortere og hurtigere. Vi har en meget interessant oplysning for ganske nylig på det felt. Det humanistiske fakultet skulle lave studieplan, og det har det gjort; den er god, den er kontant, den er effektiv. Men noget, som i hvert fald er sikkert, det er, at den netop viser, at gymnasielæreruddannelse med mindre end 6 års studieplan, det går aldeles ikke. Skal vi så ikke tage den brik af bordet og ikke bruge den igen? For nu er det studeret med omhu, og det ligger temmelig fast.

Jeg vil sige, at det, som vi trænger til, det er en planlægning for en lang periode, som peger frem imod år 2.000 og i hvert